

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: Sociální a zdravotní centrum Letiny s.r.o.**, se sídlem Plzeň, Zručská cesta 8, zastoupeného: Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá 6, **proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2014 č.j. 2014/21456-222/1**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2014 č.j. 2014/21456-222/1 se v části výroku I., kterým byl potvrzen výrok I. A rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 17.2.2014 č.j. MPSV-UP/8862/14/PM, a ve výroku III. zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Vovsíka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označené části rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno ve výroku I. A rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Plzni č.j. MPSV-UP/8862/14/PM ze dne 17.2.2014 o spáchání správního deliktu podle § 107 odst. 2 písm. e) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Výrokem č. III žalovaného bylo změněno prvostupňové rozhodnutí ohledně výše uložené pokuty na částku 60.000,- Kč.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že uznává svoji odpovědnost za správní delikt podle § 107 odst. 2 písm. g) zákona č. 108/2006 Sb. a nepodává vůči části napadeného rozhodnutí žalovaného žalobu v části, kde byl potvrzen výrokový bod I. B rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění a nesrozumitelnost v části týkající se odůvodnění správního deliktu podle § 107 odst. 2 písm. e) zákona o sociálních službách. Dle žalovaného žalobkyně neměla dodržet povinnost stanovenou v § 89 zákona o sociálních službách, a to informovat vhodným způsobem osobu, že může vůči ní být použito opatření omezující pohyb, či povinnost dodržet poslušnost zvolených opatření omezujících pohyb. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se podle žalobkyně neuvádí, na základě jakých skutečností a důkazů žalovaný k tomuto závěru dospěl, jakými byl veden úvahami, jak důkazy hodnotil jednotlivě a ve svých souvislostech, a proč shledává odvolání nedůvodným. Žalobkyně netvrdila v odvolání pouze to, že léčivé přípravky byly aplikovány na základě ordinace lékaře a za jeho přítomnosti, nýbrž i to, že si správní orgán I. stupně patrně neuvědomuje, že je povinností lékaře vyhodnotit, zda jsou splněny veškeré zákonné podmínky pro podání léčivého přípravku, tedy mj. i to, že předtím selhala jiná předcházející opatření a že pacient byl informován o možnosti, resp. nezbytnosti použití léčivého přípravku. Dále žalobkyně namítala, že správní orgán není oprávněn činit tak závažné závěry o tom, že pacient nebyl vhodným způsobem informován o možném použití léčivého přípravku, či že nebyla dodržena poslušnost zvolených opatření, aniž by náležitým způsobem zjistil skutkový stav a provedl veškeré dostupné důkazy. Dle žalobkyně měl správní orgán, pokud pojal výše popsané podezření na spáchání správního deliktu, mj. provést výsledky asistenčního, ošetřujícího a lékařského personálu, který dle jeho mínění pochybil. Žalovaný se podle žalobkyně s její protiargumentací nijak nevypořádal, ani neuvedl, proč shledává dokazování úplným a dostatečným, když žalobkyně tvrdí opak. Žalobkyně dále trvala na své námitce, že ve správním řízení měl být vypracován znalecký posudek. Informování klienta o možném použití opatření omezujícího pohyb a poslušnost zvolených opatření omezujících pohyb jsou otázkami vysoce odbornými, které správní orgán není oprávněn sám posuzovat. To, zda stačila domluva, nebo zda bylo nezbytné podat tabletu či injekci, by neměl posuzovat sám úředník na úřadu práce. Dle žalobkyně je vymezení jednání, jímž se měla žalobkyně dopustit předmětného správního deliktu, nedostatečné, resp. nekonkrétní. Žalobkyni by mělo být kladeno za vinu, co konkrétně udělala špatně, v čem konkrétně měl být porušen zákon, příp. které konkrétní výjimky nebyly splněny. Jako příklad se uvádí, že by mělo být konkrétně uvedeno, že 20.1.2013 od 8 hod do 13 hod byla paní S. aplikována injekce toho a toho léčivého přípravku, ačkoli paní S. nebyla upozorněna na to, že pokud nepřestane být vulgární vůči ošetřujícímu personálu, může jí být podána zklidňující tableta nebo injekce, kdy navíc bylo dostačujícím opatřením omezujícím pohyb podání tablety a nikoli injekce a navíc s menším množstvím účinné látky. Dle mínění žalobkyně nelze ve výroku rozhodnutí pouze obecně uvádět, že žalobkyně použila opatření v rozporu se zákonem podáním léčivých přípravků bez splnění zákonných výjimek. Dále žalobkyně namítala, že pokud se nedopustila správního deliktu podle § 107 odst. 2 písm. e) zákona o sociálních službách, byla nesprávně uložena sankce za 2, namísto za 1 správní delikt a v nesprávné sazbě, tudíž výrok o pokutě je rovněž nesprávný.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že subjektem, který se může dopustit spáchání správního deliktu podle § 107 odst. 2 písm. e) a g) zákona o sociálních službách, je výhradně poskytovatel sociální služby. Správní orgány nezkontrolují

odborné posouzení lékařského personálu a nezpochybňují jejich odbornou erudici. Kdyby byla řádně vedena evidence v souladu s § 89 odst. 6 zákona o sociálních službách, žalobkyně by mohla prokázat zákonné podání tlumících léčivých přípravků svým klientům. Závažnost projednávané věci je spatřována i v opakovaném porušení § 89 odst. 1, 2, 3 zákona o sociálních službách, neboť tlumící léčivé přípravky byly nezákonným způsobem podávány celkem u třech klientů, a to v dlouhém časovém úseku leden až červen 2013, a dále v dubnu 2014. V průběhu celého správního řízení žalobkyně netvrdila podle žalovaného, a ani neprokázala, že před použitím tlumícího léčivého přípravku u konkrétního klienta řádně splnila všechny povinnosti stanovené v § 89 odst. 1, 2, 3 zákona o sociálních službách. Ze zápisů nevyplývá stav zákonem vyžadované výjimečnosti, a agresivita klienta nebo jeho neslušné chování k pracovníkům žalobkyně vůbec nedokládají, že byla ohrožena bezpečnost, život nebo zdraví klienta nebo okolo stojících osob. Žalobkyně dále přistoupila k podání tlumících léčivých přípravků, aniž by využila mírnějších opatření v pořadí určeném § 89 odst. 3 zákona o sociálních službách, tedy aniž by nejdříve zasáhla pomocí fyzických úchopů, příp. poté umístila jmenovaného klienta do místnosti zřízené k bezpečnému pobytu. O této izolační místnosti není v podáních žalobkyně ani zmínka. Podle žalovaného nelze obecně říct, že pokud je tlumící lék podán lékařem, je vždy všechno v pořádku z pohledu poskytování sociální služby. Odpovědnost za dodržování těchto povinností má primárně poskytovatel, nikoli lékař. Poskytovatel je odpovědný, že nejprve budou použity mírnější prostředky a že osoba bude informována, že vůči ní může být použito opatření omezující pohyb. Tím, že zákon výslovně stanoví krajskou pobočku úřadu práce jako věcně příslušný orgán pro projednání tohoto deliktu, lze z toho podle žalovaného dovodit, že dle mínění zákonodárce je zmíněný správní orgán odborně způsobilý posoudit odpovědnost poskytovatele za tento správní delikt. Dodržování povinností k opatřením omezujícím pohyb je rovněž předmětem inspekční činnosti, kterou také provádějí krajské pobočky úřadu práce podle § 197 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách, takže zákonodárce měl za to, že na tomto správním orgánu jsou osoby odborně způsobilé posoudit dodržování povinností stanovených v § 89 zákona o sociálních službách. V daném případě se nejedná o kontrolu služby zdravotním lékařem, nýbrž o kontrolu výkonu sociální služby poskytovatelem. K námitce neprovedení všech navržených důkazů žalovaný odkázal na ust. § 52 správního řádu, podle něhož není správní orgán návrhy účastníků na provedení důkazů vázán a provede toliko důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Podle žalovaného žalobkyně v odvolání konkrétně neuvedla, k jakým novým (jiným) zjištěním by jí navržené důkazy měly sloužit. K přiměřenosti uložené pokuty žalovaný uvedl, že jednáním žalobkyně došlo k opakovanému porušení několika povinností současně, kdy jednáním žalobkyně byla nezákonně omezena osobní svoboda klientů sociální služby, kteří jsou fakticky přímo závislí na jednání poskytovatele, a není v jejich reálných možnostech se nezákonnému jednání žalobkyně účinně bránit. Ubytovací prostory žalobkyně představují pro řadu klientů skutečně osobní zázemí a jiné domácí prostředí již nemají k dispozici.

Součástí **správního spisu** je zpráva veřejného ochránce práv z návštěvy zařízení žalobkyně ze dne 8.11.2013. Podle této zprávy v zařízení není žádná evidence o použití opatření omezujících pohyb dle § 89 zákona o sociálních službách. Léky s tlumivým účinkem nejsou personálem vnímány jako opatření omezující pohyb. Nelze tak vyloučit, že léky jsou k omezení klientů v pohybu užívány, aniž by se někdo ze zaměstnanců zabýval plněním zákonných podmínek dle § 89 zákona o sociálních službách. Ze sešitu „Psychiatrické injekce“

– záznamy o podání medikace s tlumivým účinkem z důvodu agrese klienta vyplývá podání léku Halloperidolu paní S. dne 20.1., panu S. 12.3. a panu H. ve dnech 16. a 22.6., kdy ve formuláři je u jednotlivých podání razítko sestry a žádné další informace. Dále vyplývají záznamy o podání medikace s tlumivým účinkem ze sešitů Hlášení na sesterň, a to u pana H. též ve dnech 2. a 6.6. a 27.4.2013 a u pana O. dvakrát dne 10.5.2013. Podle zprávy šlo celkem minimálně o 9 případů podání léku, kdy bylo účelem podání omezení klienta v pohybu. Ze záznamů však není zjevné, zda šlo o situaci ohrožení života či zdraví, a tedy zda byly splněny podmínky podle § 89 odst. 1 zákona o sociálních službách. Vzhledem k minimálnímu či žádnému popisu situace není ani patrné, zda byla neúspěšně použita jiná opatření dle § 89 odst. 2 zákona o sociálních službách. Léky v rozporu s § 89 odst. 3 nepodával lékař, lékař ani nebyl přítomen aplikaci. V knize s hlášením není uvedeno, kdo lék podal.

Ve zprávě ze dne 5.12.2013 zaslané žalobkyní veřejnému ochránci práv se uvádí, že léky byly podávány dle medikace lékaře při neklidu či agresi. Kontrola byla učiněna bez možnosti vyjádření ze strany zdravotního personálu a vedení společnosti, zejména pracovníci veřejného ochránce práv nevzali v potaz knihu nouzových a havarijních situací. Náprava dle žalobkyně spočívala v tom, že byl vydán zákaz podávání veškerých tlumivých prostředků a v případě agrese či neklidu se vždy volala RZP. K tomuto jsou přiloženy záznamy o průběhu nouzové nebo havarijní situace datované 12.3., 27.4., 10.5. od 8 do 9 hodin, 10.5. 19 až 21 hodin, 20.1., 2.6., 6.6., 16.6. a 22.6.2013. V záznamu ze dne 27.4.2013 se uvádí, že k případu pana H. byl přivolán MUDr. M., byl veden zklidňující pohovor, nedařilo se zklidnění pomocí úchopů, a tak byla provedena ordinace dle medikace lékaře. Aplikovala sestra E.O. K případu pana O. ze dne 10.5.2013 byl přivolán MUDr. J.K. a lék aplikovala sestra L.K. K případu ze dne 6.6.2013, kdy byl k panu H. volán MUDr. M., aplikovala lék na základě jeho ordinace sestra M.H. a dne 16.6.2013 sestra E.Š. Všechny záznamy jsou dále podepsány vrchní sestrou G.S.

Při jednání dne 9.1.2014 žalobkyně uvedla k vytýkaným případům podání léku s tlumivým účinkem, že překládá záznamy o průběhu nouzové nebo havarijní situace. Při návštěvě pracovníků kanceláře veřejného ochránce práv nebylo vedení zařízení informováno o těchto zjištěních, proto nebyla pracovníkům předložena předmětná kniha. Aplikaci léků vždy indikoval lékař a podávali k tomu oprávnění zaměstnanci za jeho asistence. Podání léku s tlumivým účinkem považuje zařízení za závažné opatření (opatření omezující pohyb osob), proto jsou tyto skutečnosti vedeny v knize nouzových a havarijních situací, která se nachází přímo v pracovně ředitele. MUDr. P.M. je lékařem v oboru interní lékařství, který byl v tehdejší době i v současné době v pracovním poměru k zařízení a současně v pracovním poměru u PL Dobřany. Jedná se o osobu s mnohaletou praxí v oboru. MUDr. J.K. je lékařem v oboru všeobecné praktické lékařství pro dospělé, který byl v době kontroly ve smluvním vztahu se zařízením a nyní je již v pracovním poměru k zařízení. Po psychiatrické stránce jsou klienti v péči MUDr. J.M., jejíž přítomnost v případě náhlých problémů klientů není vždy možné zajistit, proto o aplikaci léků rozhoduje MUDr. M. nebo MUDr. K. Podle psychiatrické zdravotní dokumentace MUDr. M. se měly léky injekční cestou aplikovat v případě neklidu a agrese klienta. Ve všech případech toto pravidlo bylo dodrženo a jen v těchto případech byly léky injekčně aplikovány, na základě indikace přivolaného lékaře.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 107 odst. 1 písm. e) zákona o sociálních službách pod výrokem označeným písm. A, kterého se měla dopustit tím, že použila opatření omezující pohyb osob v rozporu s § 89 odst. 1 až 3 zákona o sociálních službách, a to podáním léčivých přípravků s tlumivým účinkem, a to dne 12.3.2013 od 17 do 18 hodin u pana S., dne 10.5.2013 od 8 do 9 a od 19 do 21. hodin u pana O., dne 20.1.2013 od 8 do 13 hodin u paní S. a ve dnech 27.4., 2.6., 6.6., 16.6., 22.6. u pana H. Pod bodem C) výroku rozhodnutí byla žalobkyni uložena pokuta 68.000,- Kč a náhrada nákladů řízení. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel z podnětu veřejného ochránce práv a z jím předložené fotodokumentace a z vyjádření žalobkyně při jednání dne 9.1.2014 a tehdy předložených dokumentů. Ze záznamu o průběhu nouzové nebo havarijní situace vyplývá, že popisují situace použití léčivých přípravků. Záznam ze dne 12.3.2013 dle správního orgánu I. stupně neuvádí, jakým vhodným způsobem byla osoba informována, že může vůči ní být použito opatření omezující pohyb, a na základě toho dospěl správní orgán k závěru o porušení § 89 odst. 2 zákona o sociálních službách. V záznamu ze dne 27.4.2013 není uvedeno, jakým vhodným způsobem byla osoba informována o možnosti použití opatření omezujících pohyb v rozporu s § 89 odst. 2 zákona o sociálních službách, a dále není zřejmé, z jakého důvodu bylo přistoupeno k podání léčivého přípravku za přivolání a přítomnosti lékaře, když není zřejmé, že se jedná o případ přímého ohrožení zdraví a života osoby nebo zdraví a života jiných fyzických osob, tudíž bylo postupováno podle správního orgánu I. stupně v rozporu s § 89 odst. 1 zákona o sociálních službách. V záznamu ze dne 10.5.2013 týkajícího se situace od 8 do 9 hodin opět absentuje informace o tom, jak byla vhodným způsobem osoba informována o možnosti použití opatření omezující pohyb v rozporu s § 89 odst. 2 zákona o sociálních službách. Totéž platí i ohledně záznamu ze dne 10.5.2013 týkajícího se situace od 19 do 21 hodin. Zde podle správního orgánu I. stupně rovněž není zřejmé, že žalobkyně zvolila nejmírnější opatření omezující pohyb a zasáhla nejprve pomocí fyzických úchopů. Správní orgán má za to, že pokud šlo aplikovat léčivý přípravek, mohly být použity nejprve i fyzické úchopy. Nebyla dodržena posloupnost zvolených opatření omezujících pohyb osob, došlo k jejich použití v rozporu s § 89 odst. 3 zákona o sociálních službách. V záznamu ze dne 20.1.2013 absentují údaje, z jakého důvodu bylo přistoupeno k podání léčivého přípravku za přivolání a přítomnosti lékaře v rozporu s § 89 odst. 1 zákona o sociálních službách. Nebyla dodržena posloupnost zvolených opatření omezujících pohyb osob, když není ze záznamu patrné, zda-li žalobkyně zvolila nejprve nejmírnější opatření a zasáhla pomocí fyzických úchopů, tj. v rozporu s § 89 odst. 3 zákona o sociálních službách. Dále není ze záznamu zřejmé informování osoby ve smyslu § 89 odst. 2 zákona o sociálních službách. Ze záznamu ze dne 2.6.2013 není zřejmé zvolení nejmírnějšího opatření omezujícího pohyb pomocí fyzických úchopů v rozporu s § 89 odst. 3 zákona o sociálních službách, ani způsob informování osoby o možnosti opatření omezující pohyb v rozporu s § 89 odst. 2 téhož zákona. Stejná protiprávní jednání byla shledána v případě situace ze dne 6.6.2013 a ze dne 16.6.2013 a také ze dne 22.6.2013, kdy navíc bylo shledáno porušení § 89 odst. 1 zákona o sociálních službách.

V odvolání žalobkyně namítala, že správní orgán, ačkoli nedisponuje příslušnými odbornými znalostmi, si vyhrazuje právo posuzovat otázky lékařského charakteru a bez opatření jakéhokoli odborného stanoviska dovozuje, že lékař v 9 případech pochybil, pokud ordinoval aplikaci léčivých přípravků s tlumivým účinkem. Dle žalobkyně správnímu orgánu vůbec nepřísluší tyto odborné lékařské otázky posuzovat, když dle § 89 odst. 3 zákona je

jednoznačné, že lze na základě ordinace přivolaného lékaře a za jeho přítomnosti podat léčivé přípravky. Podle žalobkyně povinností lékaře je vyhodnotit splnění zákonných podmínek pro podání léčivého přípravku, tedy mj. i to, že předtím selhala jiná předcházející opatření a pacient byl informován o možnosti resp. nezbytnosti použití léčivého přípravku. Pokud je správní orgán oprávněn posuzovat tyto otázky, musí být závěry podloženy řádnými a dostatečnými důkazními prostředky a o jejich existenci nesmí existovat důvodné pochybnosti. Dle žalobkyně jde o ryze odborné záležitosti, o kterých si správní orgán není oprávněn a schopen učinit názor bez vypracování znaleckého posudku dle § 56 správního řádu. Správní orgán není veřejným ochráncem práv, aby po provedení kontroly, v rámci které nebyla zařízení ani dána možnost vyjádření a obrany, na základě vlastního uvážení mohl činit závěry o odborných záležitostech. Dále správní orgán podle žalobkyně není oprávněn činit tak závažné závěry o tom, že žalobkyně neměla oprávnění aplikovat léčivý přípravek – použít opatření omezující pohyb osob, nebo že by nebyl pacient vhodným způsobem informován o možném použití léčivého přípravku, či že nebyla dodržena posloupnost zvolených opatření, aniž by náležitým způsobem zjistil skutkový stav a provedl všechny dostupné důkazy. Pokud správní orgán pojal výše popsané podezření, měl provést výslechy asistenčního, ošetřujícího a lékařského personálu, který dle jeho mínění pochybil. Ve všech případech jsou záznamy opatřeny jménem a příjmením vedoucího akce, jimiž byli MUDr. P.M. nebo MUDr. J.K., a dále jménem a příjmením vrchní sestry. Pokud jde o personál, který použil vytýkané fyzické úchopy, jednalo se o E.Š., E.O. a L.K. Měl-li správní orgán pochybnosti, měl jmenované osoby uvedené v záznamech k důkazu vyslechnout. Žalobkyně tvrdila, že ve všech 9 případech byly osoby o možnosti použití léčivého přípravku informovány ústně v rámci domluvy. Ve všech záznamech je pak obsaženo, že osoba není domluvě přístupná, resp., že domluvy nedbá, resp., že byly vyčerpány všechny prostředky ke zklidnění. Z logiky běhu událostí je pak podle žalobkyně zřejmé, že příprava aplikace léčivého přípravku si vyžaduje určitý čas a že rozpoznávacích schopností nezbavená osoba toto vnímá a chápe důsledky svého jednání, spočívající v následné aplikaci připravovaného léčivého přípravku. Žalobkyně zdůraznila, že aplikace vždy byla ordinována lékařem, který tedy vždy vyhodnotil, že jsou splněny zákonné podmínky pro aplikaci.

Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** uvedl, že odpovědnost za předmětný správní delikt vzniká při porušení jakékoli z povinností stanovených v § 89 odst. 1 až 3 zákona o sociálních službách. Žalobkyně v několika případech nedodržela povinnost informovat vhodným způsobem osobu, že může vůči ní být použito opatření omezující pohyb, či povinnost dodržet posloupnost zvolených opatření omezujících pohyb. Skutečnost, že léčivé prostředky byly podány za přítomnosti lékaře, byla posouzena jako polehčující okolnost. Splnění této povinnosti však nepředstavuje splnění všech povinností stanovených v § 89 odst. 1 až 3 zákona o sociálních službách. K otázce odborného posouzení měl žalovaný za to, že správní orgán I. stupně nepřekročil své pravomoci a nevyjadřoval se k otázkám, k nimž je třeba znaleckého posudku. Jak vyplývá ze zprávy veřejného ochránce práv i ze záznamu o průběhu nouzové nebo havarijní situace, žalobkyně podání léčivých přípravků považovala za opatření omezující pohyb a dle toho také postupovala. K posouzení, že žalobkyně nedodržela stanovené povinnosti při použití těchto opatření, není potřeba odborných znalostí, jimiž by správní orgán I. stupně nedisponoval. Odborné vyjádření či znalecký posudek by žalovaný považoval za nezbytný např. k otázce výběru léčivých prostředků, ke způsobu aplikace, či k účinkům těchto prostředků. V dané věci se však správní orgán I. stupně vyjadřuje výhradně

k otázkám plnění povinností poskytovatele před podáním léčivých prostředků, k čemuž není potřeba znaleckého posudku z oboru zdravotnictví. Při dokazování vycházely správní orgány z podnětu veřejného ochránce práv a z vyjádření žalobkyně při jednání a z písemných dokumentů předložených žalobkyní. Rozsah dokazování považuje žalovaný za dostatečný.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

"Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem srhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene." (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2009, čj. 5 As 29/2009 - 48)

Jak vyplývá z výše shrnutého rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, správní orgány uznaly žalobkyni vinnou za spáchání správního deliktu podle § 107 odst. 2 písm. e) zákona o sociálních službách na podkladě listinného důkazu - knihy nouzových a havarijních situací. Závěr o (opakovaném) spáchání správního deliktu učinily na základě úvahy, že pokud v této listině chybí záznam o některém z obligatorních úkonů, které podle ust. § 89 zákona č. 108/2006 Sb. musí předcházet aplikaci opatření omezujícího pohyb, bylo prokázáno, že tyto úkony nebyly provedeny. Takovou argumentaci nelze přijmout.

Žalobkyně po celé správní řízení popírala, že by se dopustila nezákonné aplikace opatření omezujícího pohyb. V rámci odvolání k tomuto navrhla provést důkaz výsledkem osob, které byly sporným situacím přítomny, tj. lékařů a zdravotních sester. Žalovaný dostatečně a logicky v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, proč nebylo provedení navržených důkazů potřebné. Tvrzení žalovaného, že i bez těchto výpovědí neexistují důvodné pochybnosti o skutkovém zjištění, nelze v žádném případě akceptovat. Soud považuje provedení výsledků svědků, kteří měli být přítomni aplikaci opatření omezujícího pohyb, za zásadní pro objasnění skutkového stavu. Písemné záznamy v knize nouzových a havarijních situací prokazují pouze skutečnost, že žalobkyně nevedla úplnou evidenci těchto situací, avšak to představuje zcela odlišný správní delikt, jehož spáchání žalobkyně nezpochybňovala. V žádném případě z tohoto nelze jednoznačně dovodit, že zákonné úkony ve smyslu § 89 zákona o.s. 108/2006 Sb., učiněny vůbec nebyly. To lze zjistit pouze provedením navržených výsledků svědků. Soud proto zavázal správní orgán doplnit řízení v uvedeném směru.

Naopak se soud neztotožňuje s tvrzením žalobkyně o nezbytnosti opatřit znalecký posudek z oboru lékařství. Pro závěr o spáchání správního deliktu podle § 107 odst. 2 písm. e) zákona o sociálních službách je rozhodné zjistit, zda byly či nebyly v konkrétních případech provedeny zákonem požadované úkony, a znaleckým posudkem tyto okolnosti ověřit nelze.

Z vyložených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 s.ř.s. a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, kterého současně zavázal k odstranění vytýkané vady.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení sestávající ze 2 úkonů právní služby á 3.100,- Kč a 2 režijních paušálů á 300,- Kč, navýšených o 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu